

har følt sig overbevist om Rigtigheden deraf — dog have givet os Ret. De Sagkyndige have nemlig dels ikke modsagt Rigtigheden af, hvad vi have anført, og dels have de, om end af andre Grunde, støttet vort Forslag om Forternes Henlæggelse under Flaaden. Naar saaledes Sagkyndigheden og Flertallet kommer til det samme Resultat, tror jeg, vi ere berettigede til at sige, at dette Punkt staar fast. Det andet Punkt er Opgivelse af Gjenindfaldelsen. Ogsaa der have vi en Støtte i Sagkundskaben, idet det i det Mindste forekommer mig, at de Sagkyndige ingenlunde ere enige om dette Spørgsmaal. Dertil kommer, at en Opgivelse af Gjenindfaldelse vil være til væsentlig Bættelse og efter vor Mening vil medføre en hurtigere og dygtigere Bemanning af Flaaden. Med Hensyn til Kadrene kan jeg ikke se rettere, end at vort Standpunkt, efter hvad der er fremkommet indtil nu, maa betragtes som staaende fast og uimodsigelig rigtigt, det Standpunkt nemlig: Vi give Alt, hvad man beviser os er nødvendigt, og da Intet er bevist, stille vi os paa Standpunktet af Loven af 1868. Vi ville Skridt for Skridt tilføie Alt, hvis Nødvendighed man gjør os klar med grundige og nøiagtige Beviser, men blotte Paaastande af Sagkyndigheden ere os ikke nok, og vi nøies ikke med almindelige Forsikringer om, at Udviklingen medfører større Personel. Jeg skal særlig gjøre opmærksom paa, at der navnlig der er et Punkt, hvor det har stor Betydning, at det godtgøres, at Regjeringsforlaget er rigtigt. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 8de Valgkreds (Navn) sagde, hvis jeg ikke tager feil, i Lørdags, at et Spørgsmaal var en indbyrdes Omfordeling af de forskellige Klasser af Befalingsmænd, og at et andet Spørgsmaal var en Reduktion af Officerkorpsen og Underofficerkorpsen; deri er jeg meget enig med det ærede Medlem, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det væsentlig og for en stor Del ogsaa egentlig er derpaa, at Uenigheden inmellem os beror. Jeg skal f. Ex nævne Kapitainerne. Jeg har tilladt mig at indbegaa en Bemærkning af det ærede Medlem om, at vi havde støttet Kapitainer, med at henviser til, at tre Kapitainer i Følge det Bemandingsreglement, som nu ligger for, vare satte til anden Tjeneste end den, hvortil de benyttes i Følge Bemandingsreglement af 1868, nemlig til Lørdotjeneste. Disse tre Kapitainer ere nu erstattede med Kommandører, idet Skibe, som den Gang førtes af Kapitainer, nu ere bestemte til at føres af Kommandører. Vor Betragtning vilde have ført til at erstatte disse Kapitainer med Premierlieutenanter, idet vi vilde have ladet de Skibe der tidligere førtes af Kapitainer, ogsaa fremdeles blive førte af Kapitainer, og derimod at lade to Kanonbaade gaa ned til at blive førte af Premierlieutenanter, hvoraf Følgen vilde blive, at vi i højere Grad end Regjeringen vilde benytte værnepligtige Befalingsmænd. Deri

ligger Forskjellen. Jeg antyder dette blot nu, fordi vor Stilling med Hensyn til Kadrene er den, at vi, naar man kan overbevise os, gaa med. Dette gjælder ogsaa om Maskinister og Underofficerer og Matrosunderofficerer. Hjøndt jeg rigtignok tror, det vil falde meget vanskeligt at overbevise os med Hensyn til disse sidste. Det kan her ikke nytte de Herrer fra den anden Side at paaftaa, at vi ikke have anført Andet, end at vi ikke ere overbeviste. Hvis det var Tilfældet, kunde de have Ret til at være forundrede, men vi have anført faktiske Omstændigheder, vi have anført en faktisk Nedgang i Materiellet, og vi have spurgt, hvorledes det kan være, at denne faktiske Nedgang i Materiellet ikke har medført en tilsvarende Nedgang i Personellet. Trods dette have vi ikke fra vor Side foreslaet nogen Nedgang i Personellet, men vi have givet det samme, som der nu er. Gige over for de Kjendsgjerninger, vi have anført med Hensyn til Nedgangen af Materiellet, og som ikke ere blevne modsagte fra den anden Side, spørger jeg: Hvorledes kunne de Herrer forlange, at vi, forinden vi faae overbevisende Grunde, skulle gaa i en Retning, som er stik modsat den, som den uimodsagte Udvikling viser, at vi burde gaa? Jeg gjentager, at vi, hvis det lykkes det ærede Mindretal mellem anden og tredie Behandling at skaffe os disse Oplysninger, eller hvis den høitærede Minister vil skaffe dem tilveie, ogsaa fra vor Side ere villige til at gaa saa langt, som det viser sig at være fornødent; thi det gjælder ikke blot om at skaffe Flaaden det fornødne Materiel, men ogsaa om at skaffe den det fornødne Personel. Et maa jeg dog sige, og det er, at man ikke maa begrunde Personellet paa imaginære Pantferskibe. (Navn: Det er der Ingen, der har gjort!) Jeg siger heller ikke, at Noget har gjort det; men jeg ledes til denne Bemærkning derved, at der er forelagt os et Bemandingsreglement, som skal gjælde for 1885, og deri figurerer der to aldeles ikke eksisterende Pantferskibe. Skulle disse bruges som Argumenter, vilde det være et svagt Argument; men godtgjør man for os, at Udviklingen af Flaaden fra 1868 til nu nødvendiggjør en Forhøielse i Personellet, er der fra vor Side visnok ikke nogen Hindring for at gaa ind derpaa. Med Hensyn til Skolerne tror jeg, at det fra alle Sider er anerkjendt, at Dovedpunktet i Betænkningen er Nødvendigheden af Forskættelsesfokler, og jeg ser ikke rettere, end at vi kunne blive enige derom. Naar vi idag vedtage Flertallets Forslag, vil Grunden være lagt for en Overenskomst. Jeg vil ogsaa sige her, at der ikke fra den anden Side er blevet fremsført nogen Grund, som har kunnet overbevise os om, at de unge Menneſter ikke kunne faae deres Spmandskundskab og deres tilbørlige formelle Uddannelse paa anden Maade end i de militære Skoler. Jeg vil indrømme, at Spørgsmaalet om, hvorvidt de kunne faae den militære Dressur, er Noget,